

מנוק מדבש	וילגא	יום
לז	קפב ע"ב	ראשון
מב	קפג ע"א	שני
מח	קפג ע"ב	שלישי
נד	קפד ע"א	רביעי
נט	קפד ע"ב	חמישי
סד	קפה ע"א	שישי
סט	קפה ע"ב	שבת

אורי אריאל

זוהר הקדוש מיטן פירוש מתוק מדבש אויף די פרשת

בכל דברי שלמה המלך גנוזים סודות התורה

רבי חזקיה ורבי ייסא הוו אזלי בארְחא רבי חזקיה ורבי ייסא הלכו יחד בדרך, אָמר רבי ייסא לרבי חזקיה, חמינא באַפך דהרהורא אית בגנוף אני רואה בפניך שאתה חושב על איזה דבר, אָמר ליה רבי חזקיה, הא ודאי האי קרא אסתפלנא ביה הרי ודאי בפסוק זה הסתכלתי והתבוננתי בו, פֿינן דאָמר שלמה, פי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד להם וגו', ותנינן ולמדנו, דְּכָל מְלוֹי דְּשְׁלֹמֹה מְלָפָא פְּלֵהוּ סְתִימִין מְדַרְגִין דְּחֻכְמָתָא שכל דבריו של שלמה המלך, כולם סתומים, וגנוזים בהם מדרגות וסודות חכמת התורה, כלומר לא כאותם שבקשו לגנוז ספר קהלת, לפי שאמרו שיש בו דברים הנראים כעין מינות ח"ו, אי הכי האי קרא אית ביה לאסתפלנא אם כן פסוק זה יש להתבונן בו, דְּהָא פְּתִיחָא לְאִינוּן דְּלָאוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא אֲשֶׁתְּכַח בִּיהַּ כִּי כֹּאן נִמְצָא פִּתְחוֹן פֶּה לֵאלוֹ שֵׁינִים בְּנֵי אִמּוּנָה, כי מורה כאילו אין דין וחשבון ואין שכר ועונש, והכל מקרה ואין השגחה ח"ו, אָמר ליה רבי ייסא, ודאי הכי הוא ודאי כן הוא כדבריך, ואית ביה למנדע ולאסתפלנא ויש לדעת ולהתבונן בו.

אדְּהִכִּי חִמּוּ חַד בַּר נֶשׁ דְּהִנּוּ אֶתִּי בְּתוֹךְ כַּךְ רָאוּ אִדָּם אַחַד שְׂבָא אֲלֵיהֶם, שָׁאַל לֹון מֵיָא דְּהִנּוּ צָחִי בְּקֶשׁ מַהֶם מִים לְשִׁתּוֹת כִּי הִיָּה צִמָּא, וְהִנּוּ לָאִי בְּתוֹקְפָא דְּשִׁמְשָׁא וְהִיָּה עֵיף מַחֲמַת תּוֹקֶף חֲמִימוֹת הַשֶּׁמֶשׁ, אָמְרוּ לִיהַּ מֵאַן אַתְּ שָׂאלוּ מִמֶּנּוּ מִי אַתָּה, אָמַר לֹון יוֹדָאִי אָנָּא אִמַר לֵהֶם אֲנִי יְהוּדִי, וְאַנָּא לָאִי וְצָחִינָא וְאֲנִי עֵיף וְצִמָּא, אָמְרוּ לְעֵיתָא בְּאוֹרֵייתָא שָׂאלוּ מִמֶּנּוּ עִסְקַת בְּתוֹרָה, אָמַר לֹון עַד דְּאַנָּא עִמְכוֹן בְּמַלְיִן אִמַר לֵהֶם עַד שֵׁאֲנִי עוֹסֵק עִמְכֶם

ע"ט

אין אלע רייד פון שלמה המלך זענען באהאלטן סודות התורה

רבי חזקיה און רבי ייסא זענען געגאנגען צוזאמען אין וועג, האט רבי ייסא געזאגט צו רבי חזקיה, איך זע אויף דיין געזיכט אז דו מ'ראכסט איבער עפעס א זאך, האט רבי חזקיה געזאגט צו אים, אט זיכער אין דעם פסוק האב איך אריינגעקוקט און איך האב אריינגעמראכט אין דעם, וויבאלד שלמה האט געזאגט, "פי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד להם וגו'", ווייל דאס וואס עס געשעט צו די מענטשן און דאס וואס עס געשעט צו די בהמות און איין געשעעניש איז פאר ביידע, און מיר האבן געלערנט, אז אלע רייד פון שלמה המלך, זענען אלע פארהוילן, און עס איז באהאלטן אין זיי מדרגות און סודות פון חכמת התורה, דאס הייסט, נישט אזוי ווי די וועלכע האבן געוואלט באהאלטן דעם ספר קהלת, וויבאלד זיי האבן געזאגט אז עס זענען דא אין דעם רייד וועלכע זעען אויס אזוי ווי מינות חס

ושלום, אויב אזוי, דעם פסוק דארף מען אריינטראכטן אין דעם, ווייל דא געפינט זיך א פתחון פה פאר די וועלכע זענען נישט קיין קינדער פון אמונה דאס מיינט בעלי אמונה, וויבאלד עס ווייזט אזוי ווי עס איז נישטא קיין דין וחשבון און נישט קיין שכר ועונש, און אלעס איז א צופרעף און עס איז נישטא קיין השגחה חס ושלום, האט רבי ייסא געזאגט צו אים, זיכער איז עס אזוי ווי דייןע ווערטער, און מען דארף וויסן און אריינטראכטן דערין.

ביזדער ווייל האבן זיי געזען א מענטש וואס איז געקומען צו זיי, און ער האט זיי געבעטן וואסער ווייל ער איז געווען דארשטיג, און ער איז געווען מיר צוליב די שטארקע היץ פונעם זון, האבן זיי אים געפרעגט, ווער ביסטו, האט ער געזאגט צו זיי, איך בין א איד, און איך בין מיר און דארשטיג, האבן זיי אים געפרעגט, האסטו זיך פאשעפטיגט אין די תורה, האט ער געזאגט צו זיי, ווילאנג

בדיבורים, אַסְלַק לְהַאי טוֹרָא אעלה לזה ההר, וְתַמְזַן אָסַב מְיִיא וְאַשְׁתִּי ושם אקח מים ואשתה.

אָפִיק רַבִּי יִיסָא חַד זְפִירָא מְלִי מִיִּין וְיַהֲב לִיה הוּצִיא רַבִּי יִיסָא נָאד אַחַד מִלָּא מִים וְנִתְּן לוֹ לַשְׁתוּת, בְּתַר דְּשִׁתָּה אַחַר שִׁשְׁתָּה, אָמַר ר' יִיסָא לַאוּתוּ הַאיִשׁ, נְסַלֵּק עִמָּךְ לְמִיָּא עֵתָה נַעֲלָה עִמָּךְ לַמְקוּם הַמִּים, סְלִיקוּ לְטוֹרָא וְאַשְׁתְּכֹחוּ חַד חוּטָא דְמִיָּא דְקִיק עֵלּוּ לַהַר וּמִצְאוּ שֵׁם מַעִיָּן אַחַד הַשְׁרִיצָא מִים כַּחוּט אַחַד דְק, וּמְלִי קְטִפוּרָא חַד וּמִילָאוּ כְּלִי אַחַד מִים, יְתָבוּ וּישָׁבוּ בַּמְקוּם הַרְאוּי לַלְמוּד.

אָמַר לֹון הַהוּא בַר נָשׁ אַמַר לֵהֶם אוּתוּ הָאֲדָם, הַשְׁתָּא שְׁאִילוּ, דְּהָא אָנָּא אֲשֶׁתְּדִלְנָא בְּאוּרִייתָא עֵתָה תִּשְׁאֲלוּ מַה שִׁישׁ לָכֶם לְשֹׂאֹל, כִּי אֲנִי עִסְקִיתִי בְּתוֹרָה, עַל יְדוּי דְּחַד בְּרִי דְּאָנָּא עֵיילִית לִיה לְבִי רַב עַל יְדֵי אַחַד מִבְּנֵי הַשְּׁכִנְסִיתִי אוּתוּ לְבֵית הַרְבַּ לַלְמוּד תוֹרָה, וּבְגִינִיה רְוּחָנָא בְּאוּרִייתָא וְעַל יְדוּ הַרוּחָתִי בְּתוֹרָה, כְּלוּמַר שְׁלַמְדִּיתִי מִמֶּנּוּ מַה שְׁלַמַּד הוּא, אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה, אִי עַל יְדָא דְבְּרָךְ, טַב הוּא אִם עַל יְדֵי בְּנֵךְ זָכִית לְתוֹרָה טוֹב וְיַפָּה הוּא, אָבֵל מְלָה דְּאָנָּן בִּיה, אָנָּא חֲמִינָא דְלְאַתֵּר אַחְרָא בְּעֵי לְאַסְתְּלִקָּא אַבֵּל שְׂאֵלָה זֹו שְׂאֵנּוּ עוֹמְדִים בּוּ, אֲנִי רוּאָה שְׁלַמְקוּם אַחַר, כְּלוּמַר לַאיִשׁ אַחַר צְרִיכִים לְהַעֲלוֹתוּ וּלְשׂוּאֵלוּ, אָמַר הַהוּא בַר נָשׁ אַמַר אוּתוּ הָאֲדָם, אִימָא מְלָךְ דְּלְזַמְנִין בְּאַפְרָקְסִתָּא דְּעַנְיָא תְּשַׁפַּח מְרַגְנִיתָא אַמּוּר דְּבִרִיךְ וּשְׂאֲלַתְךָ, כִּי לַפְעָמִים בְּתַרמִילוּ שֵׁל עֲנִי תַמְצָא מְרַגְלִית.

אָמַר לִיה הַאי קָרָא דְאָמַר שְׁלֵמָה אַמַר לוֹ פְּסוּק זֶה שְׂאֲמַר שְׁלֵמָה, סַח לִיה וְשַׁח לוֹ אֵת כָּל הַשְּׂאֵלָה הַנּוֹזֵכֵר לְעִיל, אָמַר לֹון אוּתוּ הַאיִשׁ, וְכִי אִם אִין אַתֶּם יוֹדְעִים פֶּשֶׁט הַכְּתוּב, אִם כֵּן בְּמָה אַתּוֹן פְּרִישָׁן מְשָׁאֵר בְּנֵי נָשָׂא דְלָא יְדַעִי בְּמָה אַתֶּם פְּרוּשִׁים וְחַכְמִים יוֹתֵר מְשָׂאֵר בְּנֵי אָדָם שְׂאִינִם יוֹדְעִים, אָמְרוּ לִיה, וּבְמָה אַמְרוּ לוֹ, וּבְמָה וְאִךְ אַתָּה מְפָרֵשׁ פְּסוּק זֶה.

(דף קנו ע"א - ע"ב, ובביאורינו כרך יג עמ' יג - טו)

הַמְפָּשִׁים אֵינֵם מְבִינִים שֶׁהַעוֹלָם מִתְּנַהֵג רַק בְּהַשְּׂגָחָה עֲלִיוֹנָה

אָמַר לֹון אַמַר לֵהֶם אוּתוּ הַאיִשׁ, עַל דָּא אָמַר שְׁלֵמָה הַאי קָרָא עַל אוֹפֵן זֶה אַמַר שְׁלֵמָה פְּסוּק זֶה כְּדַלְקָמֶן, וְלָא אָמַר הַאי מְגַרְמִיָּה פְּשָׁאֵר אֵינּוֹן מְלִין וְלֹא אַמַר דְּבַר זֶה מַעֲצָמוּ כְּשָׂאֵר הַדְּבָרִים שְׂאֲמַר, אָלָּא אַהֲדַר אֵינּוֹן

ע"ט

אָפִיק רַבִּי יִיסָא חַד זְפִירָא מְלִי מִיִּין וְיַהֲב לִיה הוּצִיא רַבִּי יִיסָא נָאד אַחַד מִלָּא מִים וְנִתְּן לוֹ לַשְׁתוּת, בְּתַר דְּשִׁתָּה אַחַר שִׁשְׁתָּה, אָמַר ר' יִיסָא לַאוּתוּ הַאיִשׁ, נְסַלֵּק עִמָּךְ לְמִיָּא עֵתָה נַעֲלָה עִמָּךְ לַמְקוּם הַמִּים, סְלִיקוּ לְטוֹרָא וְאַשְׁתְּכֹחוּ חַד חוּטָא דְמִיָּא דְקִיק עֵלּוּ לַהַר וּמִצְאוּ שֵׁם מַעִיָּן אַחַד הַשְׁרִיצָא מִים כַּחוּט אַחַד דְק, וּמְלִי קְטִפוּרָא חַד וּמִילָאוּ כְּלִי אַחַד מִים, יְתָבוּ וּישָׁבוּ בַּמְקוּם הַרְאוּי לַלְמוּד.

אָמַר לֹון אַמַר לֵהֶם אוּתוּ הָאֲדָם, הַשְׁתָּא שְׁאִילוּ, דְּהָא אָנָּא אֲשֶׁתְּדִלְנָא בְּאוּרִייתָא עֵתָה תִּשְׁאֲלוּ מַה שִׁישׁ לָכֶם לְשֹׂאֹל, כִּי אֲנִי עִסְקִיתִי בְּתוֹרָה, עַל יְדוּי דְּחַד בְּרִי דְּאָנָּא עֵיילִית לִיה לְבִי רַב עַל יְדֵי אַחַד מִבְּנֵי הַשְּׁכִנְסִיתִי אוּתוּ לְבֵית הַרְבַּ לַלְמוּד תוֹרָה, וּבְגִינִיה רְוּחָנָא בְּאוּרִייתָא וְעַל יְדוּ הַרוּחָתִי בְּתוֹרָה, כְּלוּמַר שְׁלַמְדִּיתִי מִמֶּנּוּ מַה שְׁלַמַּד הוּא, אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה, אִי עַל יְדָא דְבְּרָךְ, טַב הוּא אִם עַל יְדֵי בְּנֵךְ זָכִית לְתוֹרָה טוֹב וְיַפָּה הוּא, אָבֵל מְלָה דְּאָנָּן בִּיה, אָנָּא חֲמִינָא דְלְאַתֵּר אַחְרָא בְּעֵי לְאַסְתְּלִקָּא אַבֵּל שְׂאֵלָה זֹו שְׂאֵנּוּ עוֹמְדִים בּוּ, אֲנִי רוּאָה שְׁלַמְקוּם אַחַר, כְּלוּמַר לַאיִשׁ אַחַר צְרִיכִים לְהַעֲלוֹתוּ וּלְשׂוּאֵלוּ, אָמַר הַהוּא בַר נָשׁ אַמַר אוּתוּ הָאֲדָם, אִימָא מְלָךְ דְּלְזַמְנִין בְּאַפְרָקְסִתָּא דְּעַנְיָא תְּשַׁפַּח מְרַגְנִיתָא אַמּוּר דְּבִרִיךְ וּשְׂאֲלַתְךָ, כִּי לַפְעָמִים בְּתַרמִילוּ שֵׁל עֲנִי תַמְצָא מְרַגְלִית.

דִּי נִאֲרָאנִים פֶּאֲרִשְׁטִיעֵן נִישְׁט אַז דְּעַר וְעֵלְט פִּירְט זִיךְ בְּלוּי מִיט הַשְּׂגָחָה עֲלִיוֹנָה

הַאֲמַר יַעֲנֵר מְעַנְטֵשׁ גְּעוֹאֲנֵט צו זײ, שְׁלֵמָה הַמְּלָךְ הַאֲמַר גְּעוֹאֲנֵט דְּעַם פְּסוּק אוּרִיָּה דְּעַם וְעַג וְאִם מִיר וְעֵלְן עַרְקְלֵרְן, אִין עַר הַאֲמַר נִישְׁט גְּעוֹאֲנֵט דְּעַר זֹאךְ פֹּון זִיךְ

אִיךְ רְעַד מִיט אִיךְ, וְעַל אִיךְ אַרוּיפְגִיין אוּרִיָּה דְּעַם פֶּאֲרָג, אִין דָּאָרְט וְעַל אִיךְ גְּעַמְעַן וְאִסְעַר אִין אִיךְ וְעַל טְרִינגֶען.

הַאֲמַר רַבִּי יִיסָא אַרוּיפְגִינגֶען אַ שְׁלוּיך פּוּל מִיט וְאִסְעַר אִין עַם אִים גְּעַעֲפֶן צו טְרִינגֶען, נִאכְדֶעם וְאִם עַר הַאֲמַר גְּעַטְרִינגֶען, הַאֲמַר רַבִּי יִיסָא גְּעוֹאֲנֵט צו דְּעַם מְעַנְטֵשׁ, יַעֲזֵט וְעֵלְן מִיר אַרוּיפְגִיין מִיט דִיר צו דְּעַם אָרְט פֹּון דִי וְאִסְעַר, זְעַנְען זײ אַרוּיפְגִינגֶען אוּרִיָּה פֶּאֲרָג אִין הַאָבֵן דָּאָרְט גְּעַפִּינְען אַ קְוּוּאַל וְאִם הַאֲמַר אַרוּיפְגִינגֶען וְאִסְעַר אַזײ וּוי אַ דִינְעַם פֶּאֲדֶעם, אִין זײ הַאָבֵן אָנגֶעפִּילְט אַ כְּלִי מִיט וְאִסְעַר, אִין זײ הַאָבֵן זִיךְ אַוּעַקְגֶעזֶעצְט אוּרִיָּה אַן אָרְט וְאִם אִין פֶּאָסִיג צו לְעַרְנֶען.

הַאֲמַר יַעֲנֵר מְעַנְטֵשׁ גְּעוֹאֲנֵט צו זײ, יַעֲזֵט פֶּרְעֶנְט וְאִם אִיר הַאֲמַר צו פֶּרְעֶנְט, וּוייל אִיךְ הָאָב זִיךְ פֶּאֲשַׁעֲפִטִיגְט אִין דִי תוֹרָה, דוּרְךְ אִיךְ גְּעִינְע קִינְדֶער וְאִם אִיךְ הָאָב אִים אַרוּיפְגִינגֶען אִינְעם הוּיז פֹּונְעם רַבִּין צו לְעַרְנֶען תוֹרָה, אִין דוּרְךְ אִים הָאָב אִיךְ פֶּאֲרִינְט אִין דִי תוֹרָה, דָּאָם הִיִּסְט, אַז אִיךְ הָאָב גְּעֵלְעֶרְנְט פֹּון אִים דָּאָם וְאִם עַר הַאֲמַר גְּעֵלְעֶרְנְט, הַאֲמַר רַבִּי חִזְקִיָּה גְּעוֹאֲנֵט, אוּיב דוּרְךְ דִּין זײן הַאָסְטוּ זײכֶּה גְּעוֹעֵן צו תוֹרָה אִין גוּט אִין שׁיין,

מלין דטפשי עלמא דאמרי פך אלא חזר ואמר אותם הדברים שטפשי ורשעי העולם אומרים כך, כי הכתוב הזה הוא המשך מהפסוק הקודם כדלקמן, ומאי אמרי ומה הם אומרים, פי מקרה האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד להם, טפשי דלא ידעי ולא מסתפלן ברחמתיא הטפשים שאינם יודעים ואינם מתבוננים בחכמת התורה, אמרי דהאי עלמא אזיל במקרה, וקדשא בריהו לא אשגח עלייהו הם אומרים שהעולם הזה הולך ומתנהג במקרה, ואין הקב"ה משגיח עליהם, אלא מקרה האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד להם, כלומר הם אומרים שעזב ה' את הארץ ומסרו למערכת השמים שיתנהג העולם על פיהם, ואין בחירה ואין שכר ועונש, אם כן הם יכולים לעשות כל מה שלבם הרע חומד.

וכד שלמה אסתפל באלין טפשיאין דקאמרי דא וכאשר שלמה הסתכל באלו הטפשים שאמרו זאת, קרא לון בהמה קרא אותם בהמה, דאינון עבדין גרמיהו בהמה ממש שהם עושים עצמם כבהמות ממש, בגין דאמרי מלין אלין לפי שאומרים אלו הדברים, ומנלן ומנין לנו ששלמה קרא אותם בהמה, קרא דעליה אוכח הכתוב שלפני זה מוכיח, דכתוב כי שלמה אמר אמרתי אני בלבי על דברת בני האדם לברם האלהים ולראות שהם בהמה המה להם, ומפרש מש"כ אמרתי אני בלבי פירושו וחסדיבנא בהאי לאסתפלח חשבתי והרהרתי בלבי להסתכל בדבר זה, על מה על מה חשב שלמה להסתכל, ואמר על דברת בני האדם דהיינו על ההוא מלה דטפשותא דאינון אמרי על דיבורי הטפשות שהם אומרים שהעולם מתנהג במקרה, לברם האלהים בלחודיהו היינו שביירר אותם האלהים והבדילם שיהיו לברם, ולא יתפרון בהדי בני נשא אחרנין דאית לון מהימנותא ולא יתחברו עם בני אדם אחרים שיש להם אמונה, ולראות שהם בהמה המה להם, והיינו ולראות בהו אינון בני מהימנותא ויראו בהם אותם בני האמונה, שהם בהמה ממש שאלו הכופרים הם ממש כבהמות, ודעתיהו

ע"ט

האב געזאנט אין מיין הארץ, אויף דעם עגן פון די מענטשן, וועלכע האבן זיך אויסגעוועלט די מדה פון גאונה צו הערשן איבער די וואס זענען קלענער ווי זיי, אז דער אויבערשטער זאל פאר זיי קלאר מאכן אז זייער הערשאפט איז גארנישט, און זיי זאלן זען אז אפילו די הערן און קעניגן זענען אזוי ווי די אנדערע בהמות און חיות, און ער ערקלערט, דאס וואס עס שטייט אין פסוק "אמרתי אני בלבי", דאס הייסט, איך האב געטראכט אין מיין הארץ אריין צו קוקן אין דער זאך, פארנוואס האט שלמה געטראכט צו קוקן, דערפאר זאגט ער "על דברת בני האדם", דאס הייסט אויף די נארישע רייד וואס זיי זאגן אז דער וועלט פירט זיך מיט צופאל, "לברם האלקים", האט זיי דער אויבערשטער אויסגעוועלט און אפגעטיילט אז זיי זאלן זיין אליין, און זיי זאלן זיך נישט פאהעפטן מיט די אנדערע מענטשן וואס האבן אמונה, "ולראות שהם בהמה המה להם", און דאס הייסט, אז די קינדער פון אמונה זאלן זען אין זיי, "שהם בהמה", אז זיי — די פופרים זענען פשוט אזוי ווי בהמות, און זייער דעת איז אזוי ווי א בהמה, "המה להם", דאס הייסט, זיי וועלן זיין אליין, און זיי וועלן נישט ארויפגיין צו די קינדער פון אמונה, כדי זיי זאלן נישט צוברענגען די קינדער פון אמונה מיט דעם נארישן מיינונג פון כפירה, און דערפאר שטייט "המה להם", זיי זענען פאר זיך אליין

אלין אזוי ווי די אנדערע זאכן וואס ער האט געזאגט, נאר ער האט איבערגע'חזר'ט און געזאגט די רייד וואס די נאראנים און די רשעים פון דער וועלט זאגן אזוי, ווייל דער פסוק איז א פארזעצונג פונעם פריערדיגן פסוק, אזוי ווי מיר וועלן באלד זען, און וואס זאגן זיי, "פי מקרה האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד להם", די נאראנים וועלכע ווייסן נישט און מראכטן נישט אריין אין די קלוגשאפט פון די תורה, זיי זאגן אז דער וועלט גייט און ווערט געפירט מיט צוטערפונג, און דער אויבערשטער קוקט זיך נישט אום אויף זיי, נאר "מקרה האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד להם", דאס הייסט אז זיי זאגן אז דער אויבערשטער האט איבערגעלאזט דער ערד און ער האט עס איבערגעגעבן צום מערכת השמים אז דער וועלט זאל זיך פירן דורך זיי, און עס איז נישטא קיין בחירה און נישט קיין שכר ועונש, אויב אזוי קענען זיי טון אלעס וואס זייער שלעכטע הארץ גלוסט.

און ווען שלמה האט געקוקט אין די נאראנים וועלכע האבן דאס געזאגט, האט ער זיי גערופן 'בהמה', ווייל זיי מאכן זיך ממש ווי בהמות, וויבאלד זיי זאגן די רייד, און פון וואו ווייסן מיר אז שלמה האט זיי גערופן בהמה, טוט דער פסוק פריער דאס אויפווייזן, ווייל שלמה האט געזאגט "אמרתי אני בלבי על דברת בני האדם לברם האלקים ולראות שהם בהמה המה להם", איך

כּבֵּעִירָא וּדְעַתָּם כְּבַהֲמָה, הֵמָּה לָהֶם הֵינּוּ בְּלַחְדֵייהוּ הֵם יְהִיו לְבָדִם, וְלֹא לְאַעְלָאָה לְבַנֵי מְהִימְנוּתָא בְּדַעְתָּא דְטַפְּשׁוּתָא דָּא כְּדִי שְׁלֵא יִבְיֵאוּ לְבַנֵי הָאֲמוּנָה בְּדַעַת טַפְּשִׁית זֹו שֶׁל כְּפִירָה, וְעַל דָּא וְעַל זֶה נֹאמַר הֵמָּה לָהֶם הֵם בְּעַצְמָם בְּדַעַת טַפְּשִׁית זֹו, וְלֹא לְאַחֲרָנִין וְלֹא יִבְיֵאוּ טַפְּשׁוּתָם לְאַחֲרִים, וּמָה דַּעְתָּא דְלַהוֹן וּמָהוּ הַדַּעַת שְׁלֵהֶם, עַל זֶה מְסִיִּים הַפְּסוּק פִּי מְקַרְהַ בְּנֵי הָאָדָם וּמְקַרְהַ הַבְּהֵמָה וּמְקַרְהַ אֶחָד לְכֻלָּם וְגו' וְאִין הַשְּׁגַחַה וְאִין שְׂכַר וְעוֹנֵשׁ, תִּיפַח רוּחִיהוֹן דְּאִינוּן בְּעִירֵי אִינוּן טַפְּשָׁאִי אִינוּן מְחוּסְרֵי מְהִימְנוּתָא תִּיפַח רוּחָם שֶׁל אֱלֹו הַבְּהֵמוֹת אֱלֹו הַטַּפְּשִׁים אֱלֹו מְחוּסְרֵי אֲמוּנָה, נֶקֶט ג' לְשׁוֹנוֹת כְּנֶגֶד ג' בְּחִינּוֹת נַפְשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁהֵם חֲסֵרִים מִמָּה שְׁבַנֵי אֲמוּנָה זֹוכִים בָּהֶם, וְוִי לֹון וְוִי לְנַפְשֵׁיהוּ אֱוִי לְהֵם אֱוִי לְנַפְשָׁם, טַב לְהוּ דְלֹא יִיתוּן לְעֻלְמָא טוֹב הִיָּה לְהֵם שְׁלֵא הִיוּ בָאִים לְעוֹלָם.

(דף קנו ע"ב, ובביאורינו כרך יג עמ' טו-יז)

חֲלָקֵי הַנִּשְׁמָה עוֹלָיִם כֹּל אֶחָד לְשׁוֹרְשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים

וּמָה אֶתִּיב לֹון שְׁלֵמָה עַל דָּא וּמָה הִשִּׁיב לְהֵם שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ עַל זֶה, קָרָא אֲבַתְרִיָּה אֶת הַפְּסוּק שְׁלֵאחֲרֵיו וְאָמַר, וּמִי יוֹדַע רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה הִיא לְמַעְלָה, וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הַיּוֹרֶדֶת הִיא לְמַטָּה לְאַרְצָן וּמִפְּרֵשׁ מִי יוֹדַע בְּאִינוּן טַפְּשָׁאִי דְלֹא יִדְעִי בִּיקְרָא דְמִלְכָּא עֲלָאָה מִי יוֹדַע בֵּין אוֹתָם הַטַּפְּשִׁים שְׁאִינִם יוֹדְעִים כְּכּוּדוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, וְלֹא מְסַתְּפְלִי בְּאוֹרֵייתָא וְאִינִם מִתְּבוֹנְנִים בְּתוֹרָה, כְּלוּמַר שְׁאִינִם יוֹדְעִים כִּי רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה הִיא לְמַעְלָה הֵינּוּ לְאַתֵּר עֲלָאָה הַנַּפֵּשׁ עוֹלָה לְמַקּוֹם עֲלִיּוֹן לְשׁוֹרְשָׁה שְׁבַעֲשִׂיָּה, לְאַתֵּר יֶקֶר הַרוּחַ עוֹלָה לְמַקּוֹם יֶקֶר לְשׁוֹרְשָׁה שְׁבִיעִירָה, לְאַתֵּר קְדִישָׁא הַנִּשְׁמָה עוֹלָה לְמַקּוֹם קְדוֹשׁ לְשׁוֹרְשָׁה שְׁבַעֲשִׂיָּה, לְאַתֵּר זְנָא מְנַהֲרֵי עֲלָאָה כְּדִי לְהִיּוֹת נִיזוֹן מֵאוֹר הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַבֵּינָה דְאַצִּילוֹת בְּסוּד נִשְׁמָתָם, מְנַהֲרֵי דְמִלְכָּא קְדִישָׁא שִׁיזְכוּ לִיהֵנוֹת מֵאוֹרוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ (שְׁהוּא ז"ל) בְּסוּד רוּחָם, לְמַהּוִי צְרוּרָא בְּצְרוּרָא דְחַיִּי לְהִיּוֹתָם נְצִרִים בְּצְרוּר הַחַיִּים, (שְׁהוּא הַמַּלְכוּת) בְּסוּד נַפְשׁוֹתָם, וְר"ל שִׁישׁ לְצַדִּיקִים נַפְשׁ רוּחַ נִשְׁמָה שְׁעוֹלָמוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיהַ שְׁמִקְבָּלִים הָאֲרַתָּם מִנַּפְשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה דְאַצִּילוֹת, וְאַשְׁתַּכַּחַת קָמִי

ע"ט

וְאִם עַר פֶּאֲרֻשְׁטִיִּי דְעָם גִּיִּסְט פּוֹן דִּי מְעַנְטְשֵׁן וְוִאָם זִי גִיִּט אַרוֹיף אוֹיבֵן אִון זִי שְׁטַעַלְט זִיךְ בֵּיִם דִּין, אִון דְעָם גִּיִּסְט פּוֹן דִּי בְּהֵמָה וְוִאָם זִי גִיִּט אַרְאָפּ אוֹנְטֵן אִון זִי דַּאָרף גִּישְׁט גַּעבֵן קִיין דִּין וְחֻשְׁבוֹן, נֹאָר דְעַר מְעַנְטְשׁ דַּאָרף זְעַן אַז עַר זֹאל זִיךְ גִּישְׁט פִּירֵן וְוִי דִי בְּהֵמָה וְוִאָם זִי גַעבְט גִּישְׁט אַכְטִינג וְוִאָם זִי טוֹט, אִון עַר עַרְקֶלְעֶרְט - וְעַר וְוִיִּסְט צו אָפְשִׁידִין צְוִישֵׁן דִּי נֹאָרְאָנִים וְעַלְכֵּעַ וְוִיִּסֵן גִּישְׁט אִינְעָם כְּבוֹד פּוֹנְעָם מִלְךְ הָעֲלִיּוֹן, אִון זִי טְרַאכְטֵן גִּישְׁט אַרִיין אִין דִּי תוֹרָה, דָּאָם הִיִּסְט, אַז זִי וְוִיִּסֵן גִּישְׁט אַז "רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה הִיא לְמַעְלָה", דָּאָם הִיִּסְט, דְעַר נֶפֶשׁ גִּיִּט אַרוֹיף צו אַ הוֹיבֵן אָרְט, צו אִיר שׁוֹרְשׁ אִין עֲשִׂיָּה, דְעַר רוּחַ גִּיִּט אַרוֹיף אַ טִייעֶרן אָרְט, צו אִיר שׁוֹרְשׁ אִין יְצִירָה, אִון דִּי גִשְׁמָה גִיִּט אַרוֹיף צו אַ הִיילִיגֵן אָרְט, צו אִיר שׁוֹרְשׁ אִין בְּרִיאָה, כְּדִי צו וְעַרְן גַּעשְׁפִּיזִט פּוֹנְעָם אִיר הָעֲלִיּוֹן פּוֹן דִּי בְּחִינַת בִּינָה דְאַצִּילוֹת אִינְעָם סוּד פּוֹן זִייעֶר גִּשְׁמָה, אַז זִי זֹאלֵן זֹוכָה זִיין צו גַּענִיסֵן פּוֹנְעָם לִיבְטִיגְקִיִּט פּוֹן דְעָם הִיילִיגֵן קַענִיג אִין דְעַר סוּד פּוֹן זִייעֶר גִּיִּסְט, צו וְעַרְן אָנגַעבִּינדֵן אִינְעָם גַּעבִּינד פּוֹן לְעָבֵן (וְוִאָם דָּאָם אִיז דִּי שְׁכִינָה) אִינְעָם סוּד פּוֹן זִייעֶר נֶפֶשׁ, אִון דָּאָם הִיִּסְט, אַז דִּי צַדִּיקִים הָאָבֵן אַ נֶפֶשׁ, רוּחַ אִון גִּשְׁמָה וְוִאָם דִּי עוֹלָמוֹת בְּרִיאָה, יְצִירָה אִון עֲשִׂיָּה בְּאַקוּמַעֵן זִייעֶר הָאָרְה פּוֹן נֶפֶשׁ רוּחַ אִון גִּשְׁמָה

מִיט אָט דְעָם נֹאָרִישֵׁן מִיִּינוּנג וְוִאָם זִי הָאָבֵן, אִון זִי וְעַלֵן גִּישְׁט בְּרַענְטֵעֵן זִייעֶר נֹאָרִישְׁקִיִּט צו אַנגֶרְעַר, אִון וְוִאָם אִיז זִייעֶר מִיִּינוּנג, דְעַרפִּיעֶר פִּירְט אוֹיס דְעַר פֶּסוּק "כִּי מְקַרְהַ בְּנֵי הָאָדָם וּמְקַרְהַ הַבְּהֵמָה וּמְקַרְהַ אֶחָד לְכֻלָּם וְגו'", אִון עָם אִיז גִּישְׁמָא קִיין הַשְּׁגַחַה אִון גִּישְׁט קִיין שְׂכַר וְעוֹנֵשׁ, זֹאל אוֹיסגַעבִּלאָן וְעַרְן דְעַר גִּיִּסְט פּוֹן דִּי בְּהֵמוֹת, דִּי נֹאָרְאָנִים, דִּי וְוִאָם עָם פֶּעַלְט פּוֹן זִי אֲמוּנָה, אִון עַר כַּאפֵּט אִן דְרִי לְשׁוֹנוֹת אַנְטְקֶעֶן דִּי דְרִי בְּחִינּוֹת פּוֹן נֶפֶשׁ, רוּחַ אִון גִּשְׁמָה וְעַלְכֵּעַ פֶּעַלֵן פּוֹן זִי, וְוִאָם דִּי קִינדֶער פּוֹן אֲמוּנָה זְעַנְעֵן יֹא זֹוכָה דְעַרְצוֹ, וְוִי אִיז צו זִי אִון וְוִי אִיז צו זִייעֶר זַעַל, גוֹט וְוִאָלְט גַּעוועֵן פֹּאָר זִי אַז זִי וְוִאָלְטֵן גִּישְׁט גַּעקוּמַעֵן אוֹיף דְעַר וְעַלְט.

דִּי טִיילֵן פּוֹן דִּי גִּשְׁמָה גִייעֵן אַרוֹיף יַעֲדֶער אִינְעֶר צו זִייעֶר שׁוֹרְשׁ אִין דִּי עוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים

אִון וְוִאָם הָאָט זִי שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ גַּעעַנטְפֶּערְט דְעַרוֹיף, עַר הָאָט גַּעלִינְט דְעָם קוּמַענְדיגֵן פֶּסוּק אִון עַר הָאָט גַּעזָאנְט, "וּמִי יוֹדַע רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה הִיא לְמַעְלָה, וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הַיּוֹרֶדֶת הִיא לְמַטָּה לְאַרְצָן", וְעַר אִיז דְעַר

מלפא קדישא עולה תמימה ולהיות נמצאת לפני מלך הקדוש עולה תמימה, וְדָא הוּא זַהוּ שְׁכֹתוּב הָעוֹלָה הִיא לְמַעְלָה שְׁמֵלֵךְ מִיכָאֵל יִקְרִיב נִשְׁמָתוֹ עַל מִזְבַּח הָעֲלִיּוֹן לִפְנֵי הַקַּב"ה.

אבל וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הַיּוֹרֶדֶת הִיא לְמַטָּה לְאַרְצָךְ רוּחַ וּנְפֶשׁ שֶׁל הַרְשָׁעִים הַכּוֹפְרִים יוֹרְדוֹת לַמַּטָּה לְגִיהֶנֶם, וְלֹאֵו לְהֵהוּא אֲתֵר דְּהוּה פֶּל בְּר נֶשׁ וְאִינֶם עוֹלִים לְאוֹתוֹ הַמְקוּם שֶׁהוּא לְכָל שָׂאֵר בְּנֵי אָדָם הַמֵּאֲמִינִים בֵּה. [וכו'] אֲתוּ רַבִּי חֲזַקְיָה וְרַבִּי יִיסָא וְנִשְׁקוּ רִישֵׁיהּ בְּאו רַבִּי חֲזַקְיָה וְרַבִּי יִיסָא וְנִשְׁקוּ אֶת רִאשׁוֹ, אֲמָרוּ וּמָה פֶּל כָּף הוּה עֲמָף וְלֹא יְדַעְנָא וּמָה כָל כֵּךְ יִדְעֵה יֵשׁ תַּחַת יָדְךָ וְאִנּוּ לֹא יִדְעוּ, זְפָאָה הָאִי שְׁעָתָא דְּאֶעְרַעְנָא בְּךָ אֲשֵׁרִי שְׁעָה זֹו שְׁפַגְשְׁנוּ בְּךָ. (דף קנו ע"ב, ובביאורינו כרך יג עמ' יז-יט)

ע"ט

אונגן צום גיהנם, און זיי גייען נישט ארויף צו יענעם אָרט וואס איז פאר אלע אנדערע מענטשן וואס גלייבן אינעם אויבערשטן. [וכו'] זענען רבי חזקיה און רבי ייסא נעקומען און האבן געקויפט זיין קאפ, און זיי האבן געזאגט, און אזויפיל וויסנשאפט האסטו ביי דיר און מיר האבן נישט געוואקסט, וואויל איז די שעה וואס מיר האבן זיך באגענגט מיט דיר.

פון אצילות, און זי ווערט געפינען אן עולה תמימה פארן הייליגן קעניג, און דאס איז וואס עס שטייט אין פסוק "העולה היא למעלה", אז דער מלאך מיכאל וועט זיין נשמה מקריב זיין אויפן מזבח העליון פארן אויבערשטן.

אָבער "רוח הבהמה היוֹרֶדֶת היא למטה לארץ", דער רוח און נפש פון די רשעים די כופרים גייען אראפ

שבח דא שירתא

רבי שמעון בן יוחאי האט צוגעזאגט אז די תורה וועט נישט פארגעסן ווערן פון די אידן - דורך אים, אזוי ווי עס ווערט געברענגט אין די ווערטער פון אונוערע רבי'ס, זכרונם לברכה (שבת קלח): "כְּשֶׁנִכְנסוּ רְבוּתֵינוּ לְפָרֶם בְּיַבְנֵה אֲמָרוּ: עֵתִידָה תּוֹרָה שֶׁתִּשְׁתַּכַּח מִיִּשְׂרָאֵל, וְאָמַר רַבִּי שְׁמֹעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שְׁלֵא תִשְׁתַּכַּח, שְׁנָאֲמַר: כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ". ווען אונוערע רבי'ס זענען אריינגעגאנגען אינעם וויינגארטן אין די שטאט יבנה, האבן זיי געזאגט, די תורה איז אנגעגרייט פארגעסן צו ווערן פון די אידן, און רבי שמעון בן יוחאי האט געזאגט אז עס וועט נישט פארגעסן ווערן, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "כי לא תשכח מפי זרעו", ווייל עס וועט נישט פארגעסן ווערן פון די מויל פון זיינע קינדער. און אזוי ווי עס ווערט ערקלערט אין זוהר (נשא ככד): "בְּהָאִי חֲבוּרָא דְּאִיהוּ סִפְר הַזֶּהר יִפְקוּן בְּה מִן גְּלוּתָא", מיט דעם ספר וואס דאס איז דער ספר הזהר, וועט מען דערמיט ארויסגיין פונעם גלות.

און יעצט, קום און זע און פארשטיי, די וואונדער און באהעלטענישן פון אונוער הייליגע תורה, ווייל דערפאר האט זיך רבי שמעון בן יוחאי אנגעלענט אויף דעם פסוק "כי לא תשכח מפי זרעו". ווייל אייגנטליך איז אין דעם פסוק זעלבסט מרומו און באהאלטן אט דעם סוד. אז דורך דעם קינד פון יוחאי, וואס דאס איז רבי שמעון בן יוחאי, וועט דורך אים נישט פארגעסן ווערן די תורה פון די אידן. ווייל די סופי תיבות פון דעם פסוק "כי לא תשכח מפי זרעו" זענען די אותיות פון יוחאי, און דאס קומט דער פסוק מרמו זיין און אנטפלעקן, "כי לא תשכח מפי זרעו", דווקא "מפי זרעו", דאס הייסט דורכן קינד פון אים אליין, וואס ער איז מרומו און באהאלטן אין דעם פסוק, וואס ער איז דער תנא יוחאי, ווייל דורך דעם קינד פון יוחאי וועלכער איז מרומו אין דעם פסוק אין די סופי תיבות ווי אויבנדערמאנט, וואס ער איז רבי שמעון בן יוחאי, דורך אים וועט די תורה נישט פארגעסן ווערן, ווייל דורך דעם זוהר וועט מען ארויסגיין פונעם גלות ווי אויבן ערקלערט.

(ליקוטי מוהר"ן)

פרשת שלח תשפ"א

צו באקומען דעם גליון יעדע וואך שיקט א אימייל צו: 3022233@gmail.com

ה

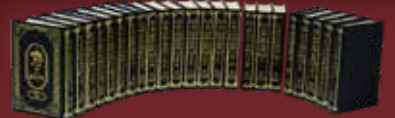
הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"ובלכתך בדרך"
פארמאט
70 כרכים
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
(6.5/4.5 ln)

גרויסע סעט
(ln 9.5/6.5)

קלענערע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער
(ln 7/5)

845.664.5168 פאר דעליווערי רופט: